

Regina Stallbaumer sa

Élni a hivatást, merni az odaadást, fogadni a bőséget

Még jól emlékszem az első fogadalmamra, melyet három évvel ezelőtt Bécsben tehettem le. Egy szerény, de egyben nagyon szép, ünnepélyes szentmise keretében mondtam ki nyilvánosan is azt, amit élni szeretnék: egy az Evangéliumon alapuló életet Krisztusból és Krisztusban és mindezt a Segítő Nővérek szerzetesrendjében. Jelenleg már 3 éve élek a segítőnővérek graz-i közösségében és az egyetemi lelkészségen dolgozom. Itt bőven adódik feladat, kihívás, amelyekben megélhetek valamit az ünnepem ragyogásából .

Graz-ban a közösségi élet számomra jelenleg együttélést jelent különböző karakterű nővértársakkal különböző generációkból és nemzetiségekből. Ez néha nem olyan egyszerű, főként amikor egyesek a közösségből több struktúrát, mások pedig inkább több rugalmasságot igényelnének a napirendben, amikor a szokások és a szükségek elég különbözőek, és amikor tudatosul, hogy a másik annyira más mint jómagam. Ugyanakkor azonban érzem mindenkiben a másik iránti jóindulatot. Jézus Krisztus hívott egybe minket, Ő az aki engedi, hogy együtt legyünk úton, és ha kell járjuk a kiengesztelődés útját is. Ezt a közös életet, melyhez mindegyikünk hozzátesz valamit, nagyon értékesnek élem meg.

Nagyon örülök annak, hogy házunk nyitott és befogadó, ez megengedi azt, hogy másokkal osztozzunk: a szentmisénkre járó hívekkel, akik utána maradnak a közös reggelire, nőkkel és férfiakkal, akik nálunk végzik a lelki gyakorlatukat, különböző vendégekkel, egyetemistákkal, akik résztvesznek a lelki programjainkon, vagy éppen azzal az öt egyetemistával, akik nálunk laknak lakóközösségben – mindezekkel az emberekkel szeretnénk osztozni az életben. A nyitottság felénk még azt is jelenti, hogy nyitott szívvel, jó szóval, vagy éppen segítő kézzel várjuk őket, vagy éppen egyszerűen elidőzünk, beszélgetünk velük.

Nemcsak a házunkban történnek ezek a találkozások, hanem a munkahelyeinken is. Szeretnénk úton lenni az emberekkel, kísérni őket, segíteni nekik, hogy ki tudják bontakoztatni életüket. Az egyetemi lelkészségen én a fiatal felnőttekkel találkozom, szembesülök tapasztalataikkal, megérzéseikkel és meggyőződésükkel, de ugyanakkor kérdéseikkel és a hittel kapcsolatos kételyeikkel is. Isten nyomainak közös keresés és felfedezése az életünkben mindig csodálatra készít engem, csodálatra, hogy Isten milyen sokszínű bőséget ajándékozott nekünk és ez mindig nagy örömmel tölt el.